

JED V ŠÁLKE ČAJU

Originálne
spojenie talianskej
noblesy a japonskej
exotiky v napínavom
detektívnom
príbehu

STEFANIA VITI

STEFANIA VITI

JED V ŠÁLKE ČAJU

Preložila
Lenka Cinková

STEFANIA VITI

Matcha al veleno

Copyright © 2023 by Sonzogno di Marsilio Editori® s.p.a. in Venezia

All rights reserved

Translation © 2026 by Lenka Cinková

Cover design © 2026 by Adrián Macho

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

ISBN 978-80-575-0579-2

Mojim priatelom

ZOZNAM POSTÁV

NORA VALLIOVÁ – novinárka

LUIGI RUSSO, prezývaný GIGI – šéfredaktor spravodajstva
v *Národnom denníku*

ARTURO RAVIZZA – zástupca šéfredaktora

AGATA DE ANGELIS – šéfredaktorka časopisu *Dnešná žena*

CARLO MALACARNE – komisár milánskej polície

MANEIRO HERRERA – zástupca komisára Malacarneho

MARCO LANGOLFI – vedúci kriminálnej polície

MORI KJÓKO – Norina priateľka, japonská novinárka

GIUSEPPE GALLO, prezývaný BEPPI – Norin kamarát

JASMINE BORGOMEOVÁ – modelka

FUDŽIMOTO JÚKI – Norin bývalý manžel

V TOMTO PRÍBEHU

LUDOVICA CATTANEOVÁ – manželka finančníka Maria Cattanea

MARIO CATTANEO – finančník, manžel Ludovicy

JAMAFUDŽI SOWA – čajový majster

JAMAFUDŽI SAČIKO – manželka čajového majstra

SATO ERIKO – dcéra maliara Rjúičiho Sata

ORIZIA RUSCONIOVÁ-DUFOUROVÁ – vdova po archeológovi
Huguesovi Dufourovi

WATANABE JURIKO – operná speváčka

KATHERINE HUBEROVÁ – herečka divadla Nó

TAKADA HANA – japonská kuchárka

1

友人たち

Júdžintači – Dobří priatelia

Majster Jamafudži Sowa stál vo dverách so sklonenou hlavou a hlboko sa ukláňal. Pokúšal sa skryť nervozitu, no rukou si ustavične potáhoval lem *haori*. V ten významný deň si obliekol tradičný krátky plášť a jeho formálny odev dopĺňali široké nohavice *hakama*.

V čajovej škole Cubaki v milánskej štvrti Brera sa konalo slávnostné otvorenie ročného kurzu čajového obradu a majster Jamafudži sa naň pripravil veľmi dôkladne, dbal pritom aj na najmenšie detaily. Manželka mu celé dni pomáhala s prípravami a na stenu vo vchodovom výklenku *tokonoma* pri tej príležitosti zavesila *kakedžiku* s *kandži júdžintači*, čo v preklade znamená „dobří priatelia“. Aj šálky vybrali tak, aby boli v súlade s vkusom a štýlom hlavných hostí, úzkeho kruhu dám z milánskej vyššej spoločnosti.

Len nedávno sa skončilo Expo a vo vzduchu bolo stále cítiť nadšenie z úspechu tejto veľkej udalosti. Ja-

ponský pavilón bol najnavštevovanejší hneď po talianskom a mesto akoby zachvátila ázijská horúčka.

Za opätovným nárastom záujmu o Orient stála najmä krajina vychádzajúceho slnka. Suši ako módné jedlo nahradil *rámen* a podľa znalosti nových exotických slov sa určovalo, kto je momentálne *in* a kto *out*.

Z tohto nového trendu ťažila aj čajová škola. Kurzy majstra Jamafudžiho už istý čas navštevovali niektoré kultivované členky milánskej smotánky. Nebolo známe, prečo sa rozhodli tráviť dlhé hodiny tým, že sa priúčali starobylému rituálu, no zjavne nadobudli dojem, že keď si osvoja základné pohyby a estetiku *ča no ju*, získajú tak strohú eleganciu, ktorou sa odlišia od ostatných.

Deň slávnostného otvorenia však neprebiehal podľa očakávania a miesto, ktoré malo byť oázou mieru a pokoja, ako blesk z jasného neba zasiahla nečakaná tragédia.

Keby niekto videl majstra Jamafudžiho a nevedel, čo sa stalo, jeho správanie by sa mu bezpochyby videlo trochu zvláštne. Jeho pohyby pripomínali balet: raz nakláňal hlavu doľava, k miestu, kde mu zmizla z dohľadu záchranka, hneď nato zasa doprava, kde sa rozpráchli jeho žiačky. Čoraz väčšmi sa nahýnal a v duchu si sám pre seba opakoval: *Dame da*, všetko sa pokazilo. Keď osamel, naposledy sa uklonil s hlavou k ulici a otočil sa na päte. Pri vchode do budovy sa znova sklonil, vyzul si sandále *zóri* a vošiel dnu.

V miestnosti vládlo ticho. Vôňa nedávno vymenených rohoží *tatami* sa miešala s vôňou čaju pripraveného pred chvíľou a vo vzduchu sa vznášala sladká

aróma, ktorá by ho za normálnych okolností upokojila. Tentoraz však nie. Okrem tmavej škvrny na rohoži neostalo po popoludňajšom zmätku ani stopy.

Majstrova manželka Sačiko kľačala, stále mala na sebe slávnostný odev – zimné kimono z hrubého hodvábu olivovej farby, ktoré sa hodilo k čaju a k ročnému obdobiu. Iba jej *obi*, pruh látky používaný ako opasok, zdobili jemné pastelové kvietky, zvýraznené tenkou zlatou niťou na svetlobéžovom podklade. Vyzbrojená horúcou vodou a kefou s vyhrnutými rukávami energicky drhla slamenú rohož. Bola rozhodnutá odstrániť aj posledný náznak tej nepríjemnej udalosti a ani jej nenapadlo, aby sa išla prezliecť. Ak sa jej podarí odstrániť tú škvrnu, očistí miestnosť aj od neblahého osudu, ktorý ju postihol. Všimla si, že manžel sa vrátil dnu, zdvihla hlavu a nevedomky vyriekla slová, ktoré mu vírili v hlave: „*Dame da.*“

Majster Jamafudži na ňu mlčky pozrel.

Práve ona bola od začiatku proti sťahovaniu na to honosné miesto, veľmi lipla na malej čajovej škole, ktorú spolu pred mnohými rokmi založili v štvrti Porta Venezia. Keď sa jej manžel zmienil, že by sa mohli presťahovať do budovy v prepychovej štvrti Brera, odvetila len: „*Ija ja wa.* Preboha, nie.“ Na dôvažok dodala: „*Iran wa.* Nepotrebujeme to.“

Manžel však toľko naliehal, že napokon ustúpila a vyhovela jeho želaniu.

Sačiko už nezdvihla hlavu od upratovania a po krátkej odmlke vyhlásila: „*Jutetta jan,* ja som ti to vravela.“

Rozprávala s kansaiským prízvukom, vracala sa k nemu zakaždým, keď sa jej zmocnil hnev alebo oba-

vy. Sačiko v tej chvíli cítila oboje. Keby ju počul niekto nezasvätený, považoval by jej slová za bezvýznamnú frázu, akými otravné manželky častujú svojich mužov, no za daných okolností zneli skôr ako proroctvo, ktoré sa na rozdiel od ostatných vyplnilo.

Ludovice Cattaneovej, manželke finančníka Maria Cattanea, ktorú priatelia prezývali Vicky, prišlo pred niekoľkými hodinami krátko po začatí čajového obradu nevoľno a ostala bezvládne ležať na zemi. Tvár mala pritísnutú na rohoži, ústa jej krivila grimasa. Pani Cattaneová patrila k hlavným hosťom čajového obradu. Ba presnejšie, bola hlavnou hostkou, patrónkou večera, a práve jej prišlo zle, len čo sa napila čaju. Hotová katastrofa! Kým majster podával čaj ostatným dámam, Ludovica sa chytila za hrdlo, začala ťažko dýchať a napokon sa na zdesenie všetkých prítomných zvalila na *tatami*.

Majster jej okamžite prišiel na pomoc.

„*Ludovica san okite! Okite!* Pani Ludovica, preberte sa! Preberte sa!“ nabádal ju a neelegantne ju triasol za plece.

Odpoveďou mu bolo len nepríjemné chrčanie.

„*Sačiko! Kjúkjúša jonde! Sačiko!* Zavolaj záchranku!“ zakričal na manželku a tá ihneď bežala po mobilný telefón.

Hoci sa pani Cattaneovú neúnavne pokúšali prebudiť, očividne stratila vedomie a v miestnosti zavládol zmätok. Sato Eriko, dcéra maliara Rjúičiho Sata, pravidelná návštevníčka školy Cubaki a priateľka pani Cattaneovej, sa ujala velenia a poháňala prítomné dámy, aby vyšli z malej miestnosti.

„Všetky vás veľmi pekne prosím, chodte von. Opustite miestnosť! Chodte von, pani Ludovica nemôže dýchať a potrebuje vzduch!“

„Božemôj, také nešťastie!“ s tragickým výrazom zvolala Katherine Huberová. Zjavne dospela k mierne unáhlenému záveru, ktorý dokonale odzrkadľoval jej povahu. Katherine pochádzala z nemeckej časti Švajčiarska a nikto netušil, čo vlastne robí v Miláne. Tvrdila, že je herečkou divadla Nó, no nikto ju nikdy nevidel hrať a nebol pozvaný na žiadne jej predstavenie.

Nech už to bolo akokoľvek, ako herečka tragédií videla všetko tragicky a takmer by neváhala predstierať mdloby, aby opäť strhla pozornosť na seba, keďže v tom predstavení na vlastné šťastie nebola hlavnou hrdinkou.

„Možno jej prišlo zle od žalúdka,“ nadhodila pani Tataka Hana, nízka obľá žena v tesnom bledomodrom kimone, a znepokojene hľadela na Ludovicino nehybné telo.

Zdalo sa, že to ňou otriaslo zo všetkých najviac. Bola kuchárka a často zabezpečovala catering na súkromných večierkoch Ludovicy Cattaneovej, čo jej v meste prinieslo značnú popularitu.

Bola zvyknutá uvažovať v porciách a ingredienciách, a tak vyhlásila: „Určite je to alergická reakcia na nejaké jedlo!“ Tá poznámka nehrala v jej prospech, lebo práve ona pripravila tradičné jedlo v štýle *kaise-ki*, ktoré Ludovica a jej priateľky zjedli pred čajovým obradom.

„To sme dopadli,“ nedala si pokoj Katherine, keďže nevedela byť ticho ani v najvážnejších chvíľach. „A keď

si pomyslím, že som chcela pani Cattaneovú požiadať, aby zasponzorovala moje budúcotýždňové predstavenie!“ dodala sklúčene.

„Konečne by sme ťa aspoň raz videli hrať,“ utrúsila Watanabe Juriko potichu, ale nie až tak, aby ju nebolo počuť.

„Čo tým chceš naznačiť?“ naježila sa Katherine a bez dlhého uvažovania vrátila útok: „Aha, s tebou to momentálne ide z kopca.“

„Iba mi závidíš, že vystupujem na javisku! Spievam v La Scale,“ odsekla Juriko a pohodila dlhými vlasmi zviazanými do chvosta.

„Ako zboristka. Jediné koncerty, kde ti bolo vidieť tvár, boli tie, za ktoré ti zaplatila pani Cattaneová. Napokon, ktovie prečo...“

„Čo si to dovoľuješ?“

„Musíte sa práve teraz hádať?“ hrešila ich pani Takada.

Za daných okolností to skutočne nebol vhodný rozhovor, ale ako je známe, ľudia sa často správajú nemiestne. Slečna Sato, s úmyslom zatrhnuť neprístojné reči a nastoliť ticho primerané situácii, preto opäť vyzvala všetky dámy vrátane Orizie Rusconiovej-Dufourovej, aby okamžite opustili miestnosť.

おかえりなさい

Okaerinasai – Vitaj doma

N ešťastie nikdy nechodí samo. Keď sa Ludovica Cattaneová pred niekoľkými hodinami zvalila na *tatami*, v miestnosti sa ozval výkrik. Ten pridusený zvuk vydala Orizia Rusconiová-Dufourová, ktorú všetci poznali ako Titti. Triasla sa ako osika, donekonečna opakovala Vickino meno a napokon sa rozplakala.

Život sa s Titti nemaznal a prežité bolesti jej poznačili nervy. Bola vdova po archeológovi Huguesovi Dufourovi, ktorý zomrel pred niekoľkými rokmi počas expedície v Ázii, a pri tej istej smutnej príležitosti prišla aj o jediného syna Alessandra. Dvojnásobná tragédia ju silno zasiahla a z tej strašnej rany sa už nikdy nespamätala. Vysoká a štíhla žena sa napriek svojej krehkej elegancii zmenila na tieň seba samej.

Vicky a Titti sa poznali od detstva, obe navštevovali základnú školu u marcelínok, kam sa vchádzalo ako do zámku. O mnoho rokov neskôr sa Vicky vďaka

svojej priateľke Titti zoznámila s Mariom Cattaneom, potomkom jednej z najvýznamnejších milánskych rodín. Muž, ktorý sa neskôr vypracoval na uznávaného finančníka, bol v tom čase mladík s nádejnou budúcnosťou, a krásna, ba až očarujúca Ludovica študovala na univerzite a na živobytie si zarábala ako modelka. Svoj skromný pôvod nikdy nevnímala ako prekážku a napokon sa jej podarilo uloviť jedného z najžiadanejších milánskych slobodných mládencov. Keď sa zasnúbila s Mariom Cattaneom, niektorí ju považovali za zlatokopku, no všetci to komentovali rovnako: „Tí dvaja sú dokonalý pár, ona je krásna a on bohatý.“ Trochu zlomyseľne tak naznačovali, že Ludovica okrem príjemného vzhľadu nemá veľmi čo ponúknuť.

Vďaka priateľstvu medzi Vicky a Titti sa aj Mario Cattaneo spriatelil s Huguesom Dufourom. Obaja boli uhladení a kultivovaní a ich vzájomné porozumenie posilňovala spoločná láska k umeniu a k Ázii. Oba manželské páry spolu podnikli niekoľko ciest do ďalekých krajín, ktoré zorganizoval Tittin manžel archeológ. Potom im však do života zasiahla tragédia a v jedinom okamihu zničila všetky sny a plány.

Sato Eriko medzitým prešla k vchodovým dverám, vyzerala na ulicu a netrpezlivo čakala na príchod sanytky.

„Trvá im to pridlho!“ rozčúlene sa otočila k pani Takade, ktorá váhavo postávala vnútri.

Bolo neskoré popoludnie a Brera sa hemžila ľuďmi, takže kým sa záchranka dostala k budove školy, musela sa pohybovať rýchlosťou chôdze. Keď zastala pred budovou, rýchlo z nej vystúpili lekári a Eriko ich od-

viedla do miestnosti, kde ležala Ludovica Cattaneová. Poskytli jej prvú pomoc a následne použili defibrilátor, no Ludovica sa neprebrala, tak ju intubovali a so zapnutou sirénou odviezli preč. Zo slov, ktoré zazneli v prvých hektických chvíľach, vysvitlo, že by mohlo ísť o infarkt.

„Môžem ísť s vami?“ opýtal sa majster Jamafudži lekára.

„Nemôžeme vás vziať. Je tu nejaký jej príbuzný?“

„Nie, všetci sme priatelia.“

„V tom prípade vám odporúčam, aby ste dali vedieť rodine, že ju vezieme do nemocnice Niguarda. Ak chcete, môžete tam prísť.“

Po tomto rozhovore sanitka odišla, zanechala za sebou ozvenu sirény a na čajovú školu sa znieslo smutné ticho. Majster sa pokúšal dovolať Mariovi Cattaneovi, ale mal vypnutý telefón. Skúsil teda jeho sekretárku, tá okamžite zdvihla a slúbila mu, že čo najskôr upovedomí svojho šéfa.

Kým majster telefonoval, Eriko sa radila so Sačiko, čo má robiť. Rada by ostala a pomohla s upratovaním, no Titti vyzerala veľmi otrasená a nemohli dopustiť, aby šla domov sama. Zhodli sa, že bude najlepšie, ak ju slečna Sato odprevadí domov taxíkom.

Keď Eriko s Oriziou dorazili k sídlu Dufourovcov na Corso Monforte, pri bráne ich čakala filipínska slúžka Maria, ktorá sa medzičasom dozvedela, čo sa stalo. Mala na sebe čistú naškrobenú rovnošatu a na jej rovných čiernych vlasoch stiahnutých do drdola na zátylku sa vynímal biely čepček. Bola nízkej, trochu kyprej postavy a mala milú, pokojnú povahu.

„Chuderka pani,“ poznamenala, keď videla, ako jej zamestnávateľka vystupuje z auta a ledva sa drží na nohách. „Máte nejaké správy o pani Cattaneovej?“ opýtala sa Eriko.

„Nie, zatiaľ nemáme žiadne informácie. Odviezla ju sanitka a majster v čajovej škole sa pokúšal zastihnúť jej manžela. Titti je veľmi rozrušená, možno by bolo lepšie zavolať lekára.“

„Áno, hneď sa o ňu postarám.“

Orizia si vypočula ich rozhovor a slabým hlasom zasiahla: „Netreba volať lekára. Potrebujem si len trochu oddýchnuť. Eriko, ďakujem, že si ma odprevadila.“ Kývla hlavou na rozlúčku a zmizla za obrovskou bránou.

Keď Titti vošla dnu, ocitla sa na nádvorí paláca. Otočila sa k arkádám a všimla si hru tieňov, ktorú pod klenbami vytvárali umelé svetlá. Uprostred priestraného nádvorja sa vynímala studňa obrastená popínavou rastlinou s veľkými zelenými listami a naľavo sa črtali majestátne vstupné dvere. Titti na ne krátko pozrela – bolo to pre ňu príliš bolestivé. V miestnostiach za tými dverami sa nachádzala súkromná zbierka gandhárskeho umenia, no od smrti jej manžela ostali v podstate zatvorené. Napravo za studňou sa pod arkádami otváralo kamenné schodisko, ktoré jasne naznačovalo význam toho historického miesta. Viedlo na tri poschodia paláca, no Orizia by nevládala vyjsť po schodoch až do podkrovia, a tak zabočila k malému skrytému výťahu. Rozhliadla sa okolo seba: v rohoch nádvorja ponoreného v polotieni stáli dve sochy zo zbierky, akoby to boli dvaja Nió, strážcovia

buddhistických chrámov, ktorí svojím hrozivým výzorom odpudzujú negatívnu energiu. Dvaja Buddhistovia, ktorých bolo sotva vidieť, však nepôsobili ani trochu desivo; práve naopak, v pološere ešte lepšie vynikli ich dokonalé profily. Orizia na nich chvíľu hľadela, akoby sa chcela ubezpečiť, že sú stále tam a chránia ju. Hmatateľné pozostatky minulosti, z ktorej ostali len spomienky.

Vošla do výtahu, vyviezla sa nahor a len čo vstúpila do domu, zamierila do svojej izby.

„Mám vám pripraviť čaj na spanie?“

„Áno, Maria, ďakujem.“

„Hneď vám ho prinesiem.“

Orizia sa chvatne vyzliekla, natiahla si pohodlné pyžamo a vkĺzla do postele. Prehltla liek na spanie a čakala na Mariu.

Zatvorila oči, ale vedela, že spánok ani tentoraz nepríde ľahko.

Keď Eriko nechala Oriziu v Mariiných starostlivých rukách, nasadla do taxíka a vyrazila domov. Len čo zvnútra zabuchla dvere na aute, usedavo sa rozplakala a hrča, ktorá ju celé popoludnie omíjala v krku, sa konečne rozplynula. Oplakávala seba, Titti a teraz aj svoju priateľku Vicky. Oplakávala všetku bolesť, čo život priniesol ľuďom, ktorých milovala. Bolesť bez príčiny a bez nádeje na únik. Eriko plakala a zaslznými očami cez okno auta pozorovala, ako sa svetlá mesta menia na drobné hviezdinky. Keď sa vrátila domov, utrela si tvár a otca našla v pracovni, zabratého do maľovania.

„*Tadaima...* Som doma...“ pozdravila ho unaveným hlasom.

„*Okaerinasai!* Vitaj!“ odvetil a letmo zdvihol hlavu od práce, ale aj to stačilo, aby si všimol dcérin skormútený výraz. „Čo sa deje? Zdá sa, že tá niečo trápi.“

„Ludovica... Vicky...“

„Čo sa stalo?“ pobádal ju.

„Na čajovom obrade jej prišlo zle...“

Otec na ňu mlčky pozrel, no v tvári sa mu zračil zmätok.

„Stalo sa to veľmi náhle,“ pokračovala Eriko. „Od-pila si čaju a prišlo jej zle, zavolali sme sanitku a tá ju odviezla do nemocnice Niguarda. Podľa všetkého do-stala infarkt...“

Otec ju pozorne počúval, ani nemukol. Ludovicu Cattaneovú mal veľmi rád a navyše jej bol vďačný. Poznal ju dlhé roky, od začiatku sa stala jeho hlavnou podporovateľkou a vďaka nej mohol vystavovať v prestížnych galériách v Taliansku i v zahraničí. Práve dokončoval obrazy určené na výstavu, ktorá sa mala konať na jar v milánskom Ateliéri umelcov.

„Nevieš, ako je na tom?“

„Nie. Odprevadila som domov Titti. Bola rozrušená. Chýbalo málo a museli by sme odviezť na pohotovosť aj ju.“

„Po všetkom, čo prežila, by pre ňu bolo strašné, keby stratila aj Vicky,“ hľbal otec. „Možno by sme mali zavolať rodine a opýtať sa, či je niečo nové...“ dodal ustarostene.

Eriko vytiahla z kabelky telefón, prebehla zoznam a stlačila zelené tlačidlo. Najprv skúsila Cattaneovcov,

bezvýsledne. Potom zatelefonovala Mariovi Cattaneovi do práce. Bolo neskoro, ale usúdila, že vzhľadom na okolnosti by mohla niekoho zastihnúť. Ani tam to však nikto nezdvihol.

„Počkáme dozajtra,“ uzavrela sklúčene.

Otec sa zamračil a zamieril do svojej izby. Eriko za ním hľadela a stislo ju pri srdci. Sato Rjúiči, jeden z najvýznamnejších súčasných umelcov, kráčal so zhrbenými plecami. Akoby naňho v okamihu dopadla celá tárcha života. Ak sa Ludovica nezotaví, jarná výstava sa pravdepodobne zruší. Eriko bola smutná, utrápená a zmätená. Mala by niečo urobiť. Vedela, že to bude otcova posledná samostatná výstava, bol starý a chorý a práca ho čoraz väčšmi vyčerpávala. Spolu s Titti bol Sato Rjúiči najdôležitejším človekom v jej živote, nikoho iného nemala. Pomyslenie, že osud ju opäť oberá o najdrahších, bolo pre Eriko neznesiteľné. Mala pocit, že sa dusí, presne ako v septembri pred niekoľkými rokmi, akoby tá kopa piesku zasypala aj ju. Rozkašľala sa. V hrdle ju nepríjemne škrabalo: akoby sa jej v pľúcach usadili drobné zrnká a napriek ustavičnému kašľu nie a nie sa dostať von. Prehla sa v páse. Nemohla sa nadýchnuť.

Panický záchvat sa dá len ťažko predvídať, no Eriko sa naučila rozoznať príznaky a klesla na kolená, čo bola pre ňu v tej chvíli najpohodlnejšia poloha. Jedným si bola istá, a to ju upokojovalo: urobí všetko, čo bude v jej silách, aby ochránila svojho otca. A Titti. Nech to stojí čokoľvek.

V ten deň bola v čajovej miestnosti aj Nora Valiová. Mala o čajovom obrade napísať článok do časopisu *Dnešná žena*, s ktorým spolupracovala. Majster Jamafudži trval na tom, aby prišla na otvorenie kurzu a zúčastnila sa na obrade *koiča temae* určenom na zvláštne príležitosti, pri ktorom hostia pijú hustý čaj najvyššej kvality.

Nora prišla do čajovej školy zvedavá a plná nadšenia, no v zmätku, ktorý zavládol po nevolnosti Ludovicy Cattaneovej, sa utiahla do kúta. Bola hosť medzi hosťami, necítila sa vo svojej koži. Zo svojho miesta sa rozpačito rozhliadala po okolí. Len čo sa jej naskytla príležitosť, podišla k pani Cattaneovej, dôkladne si ju prezrela a opäť sa stiahla do malého priestoru, odkiaľ mohla pozorovať dianie a nikomu sa nemotala pod nohy.

Keď si neskôr na tie chvíle spomínala, v mysli sa jej vynoril nasledovný obraz: Ludovica Cattaneová nehybne ležala na rohožiach *tatami*, pod hlavou mala polože-

ný vankúš. Majster sedel pri nej na kolenách v polohe *seiza*, nehýbal sa a uprene na ňu hľadel. Poskytol jej prvú pomoc a niekoľkokrát ňou zatriasol, pani Cattaneová však nereagovala, nuž sa usadil vedľa nej, akoby na ňu dozeral, a čakal, kým príde sanitka. Podchvíľou ju ovieval vejárom v nádeji, že jej to aspoň trochu pomôže. Istá mladá žena zatiaľ posielala prítomných von z miestnosti, priam ich poháňala k dverám. Majstrova manželka priniesla pohár vody Orizii Dufourovej, ktorá sedela na zemi a pôsobila vyčerpane. Celá roztraseaná sa prehrabávala v kabelke a čosi hľadala, možno liek na upokojenie. Keď jej pani Sačiko podala pohár, uchopila ho takou rozochvenou rukou, až si Nora pomyslela, že jej vyklzne na zem.

Nora odišla z čajovej školy medzi poslednými, bolo už osem hodín preč. Majster jej povedal, že obrad potrvá nanajvýš dve hodiny, a tak si po jeho skončení naplánovala manikúru, no za daných okolností to už neprichádzalo do úvahy.

Do nechtového štúdia chodila raz za dva týždne, za každým s tou istou požiadavkou: červený lak v rôznych odtieňoch podľa ročného obdobia, rovnaký na rukách aj na nohách. Nora písala a ruky videla zo všetkých častí svojho tela najčastejšie, preto ich chcela mať vždy dokonalé. Naučila ju to mama, keď si ako malé dievča rada lakovala nechty spolu s ňou. „Zlatičko, kultivovaných ľudí spoznáš podľa detailov,“ hovorila jej. „Ak máš upravené nechty a červený lak, budeš vyzerat elegantne aj v džínsoch a tričku, no ak sa o ne nestaráš, budeš pôsobiť zanedbane, aj keby si si obliekla kostým od Armaniho.“